

Temple Dnia

CZWARTEK
16 maja 1935
Rok III. Nr.133 (755)

Obok prochów króla Sobieskiego Kościuszki i ks. Józefa Poniatowskiego spoczną zwłoki Marsz. Piłsudskiego

KRAKÓW, 15 maja.

(ki) Dostojne Zwłoki Wodza Narodu, Pierwszego Marszałka Polski, Józefa Piłsudskiego, spoczną między wielkimi królami i bohaterami Narodu polskiego, na Wawelu. Jeszcze żywo mamy w pamięci hołd złożony przez Marszałka Piłsudskiego szczątkom doczesnym

wielkiego bohatera z pod Wiednia, króla Jana III Sobieskiego, w październiku 1935 roku, a już wkrótce sami będziemy tam podążać, by składać hołd Zwłokom Wielkiego Budowniczego naszej Ojczyzny.

Właśnie w krypcie króla Jana III-go

zostaną pochowane Zwłoki Marszałka Piłsudskiego, między doczesnymi szczątkami bohaterskiego króla i wodza, bohaterów narodowych, Ks. Józefa Poniatowskiego i Tadeusza Kościuszki.

Trumna ze Zwłokami zostanie przewiozonymi umieszczona na podniesieniu, aż do czasu przeprowadzenia pe-

wnych przesunąć i wybudowania nowego sarkofagu, w którym spocnie ciało Marszałka Piłsudskiego. Sarkofag zostanie zbudowany w najbliższym czasie, tak, że w krótki czas po pogrzebie odbędzie się jeszcze jedna żałobna uroczystość, zamknięcia Dostojnych Zwłok w sarkofagu.

Marszałek Piłsudski przepowiedział swą śmierć w bieżącym roku.

WARSZAWA, 15 maja. W związku z chorobą Marszałka Piłsudskiego, która w ostatnich tygodniach doprowadziła do śmierci, należy dodać jeszcze parę szczegółów. Oto w dzień swoich imienin w roku bieżącym, 19 marca, Marszałek bawił w Wilnie i tam nastąpiło znaczne pogorszenie w stanie zdrowia. Dostał wówczas silnych wymiotów i bólów.

Marszałek naogół nie lubił lekarstw i lekarzy, jak to już pisaliśmy. Mówił, że

musi się sam leczyć, bo lekarze nic mu nie pomogą

i sam też chętnie stosował leki domowe.

utrzymywał jednak Marszałek, że umrze w tym roku,

dożywszy tego samego wieku co ojciec, t. zn. lat 68.

Dowodem, jak silny był organizm Marszałka jest fakt, że niemal

do ostatniej chwili nie kładł się on do łóżka.

Towarzysze lat dawnych opowiadają, że Marszałek w dzieciństwie uważany był za chłopca dość wątłego; stale obawiano się o jego płuca i serce. Nie było natomiast mowy o chorobie nerek i żółtaczki. Bóle te zaczął Marszałek odczuwać dopiero przed dwoma laty.

Stały lekarz domowy Marszałka dr Woyczyński już przed rokiem podobno powziął podejrzenie co do choroby wątroby i radził w tym kierunku rozpocząć leczenie. Marszałek odpowiedział mu jednak z powalnym humorem, który go zawsze cechował:

— Z pana stary wątrobiarz i w każdym widzi pan chorego na wątrobę.

O paru miesięcy

We środę i czwartek przechadzał się powolutku po ogrodzie belwederskim, ale w piątek był już tak osłabiony, że chodzić nie mógł. Nie chciał jednak leżeć, kazał się wozić na wózku na kółkach.

W niedzielę rano było parę godzin tak znacznej poprawy, że Marszałek z ożywieniem projektował nawet wyjazd do ukochanych Pikiłszek.

Kiedy wieczorem Marszałek obudził się ze snu, dyżurny lekarz stwierdził bardzo silne osłabienie tętna serca. Wezwał więc całą rodzinę do łóżka chorego.

Około godziny 8-ej ks. Kornilowicz zaczął z rodziną odprawiać u łóżka chorego modlitwy za konających. Marszałek zdawał się drzemać. Od czasu do

czasu otwierał oczy. W pewnej chwili dźwignął z trudem rękę w stronę żony i córki, skinął nią, jakby chciał je błogosławić. Następnie

uśmiechnął się i zapadł w sen.

W dziesięć minut później lekarze stwierdzili zgon.

Ks. Władysław Kornilowicz, który spowiadał i zaopatrzył Marszałka Wiatykiem, jest bratem zięcia Henryka Sienkiewicza i należy do bliskiej rodziny Piłsudskich. Wezwano go na życzenie chorego.

TRUMNA SREBRNA Z RYNGRAFEM MATKI BOSKIEJ OSTROBRAMSKIEJ

Trumna, w której spoczną zwłoki Marsz. Piłsudskiego jest kuta i nitowana w srebrze. Drzewo dębowe otrzyma od zewnątrz i wewnątrz pokrycie ze srebrnych blach walcowanych, spojonych nitami. Projekt trumny wykonał prof. Szepekowski, a współpracują przy wykonaniu wychowankowie Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Trumna ma kształt zupełnie prosty, a wyglądem zewnętrznym przypomina trumny Wazów, leżących w podziemiach Wawelu. Na wieku trumny będzie

wypukły krzyż srebrny i napis „Józef Piłsudski”, pod krzyżem zostanie przyczepiony pamiątkowy ryngraf z wizerunkiem Matki Boskiej Ostrobramskiej, ofiarowany Piłsudskiemu przez żołnierzy.

W wieku trumny na wysokości twarzy i piersi Marszałka wstawiona będzie szyba z kryształowego szkła, przez którą widoczna będzie twarz i złożone na piersi ręce Zmarłego. Dodać należy, że ryngraf, który będzie umieszczony w trumnie, wisiał zawsze nad łóżkiem P. Marszałka

MARSZAŁEK JÓZEF PIŁSUDSKI

O SWYCH LATACH DZIECIĘCYCH

MATKA

Matka, nieprzejednana patrijotka, nie starała się nawet ukrywać przed nami

JÓZEF PIŁSUDSKI,
portret z r. 1887 z dokumentów policji rosyj.

bólu i zawodów spowodu upadku powstania, owszem wychowała nas, robiąc właśnie nacisk na konieczność dalszej walki z wrogiem Ojczyzny. Od najmłodszych lat dzieciństwa zaznajamiano nas z utworami naszych wieszczów, ze specjalnym uwzględnieniem utworów zakazanych, uczono historii polskiej, kupowano książki wyłącznie polskie.

SŁOWACKI PIERWSZYM

NAUCZYCIELEM.

Ten patriotyzm rewolucyjny nie miał określonego kierunku społecznego. Matka z naszych wieszczów najbardziej lubiła Krasińskiego, mnie zaś od dzieciństwa zachwycał zawsze Słowacki, który też był dla mnie pierwszym nauczycielem zasad demokratycznych. Były one naturalnie u dziecka bardzo niejasne i mgliste, lecz przy moim żywym i nieco przekornym charakterze, utrwały się przy każdym sporze, które niekiedy matka żartem prowadziła.

MARZENIA O POWSTANIU.

Poza książkami dotyczącymi się Polski, czytałem dosyć dużo najróżnorodniejszych książek, wszystko co mi tylko nawinęło się pod rękę. Najwyższe wrażenie sprawiały na mnie książki opisujące byt narodów klasycznych Greków i Rzymian. Prawdopodobnie dlatego, że były przepelnione szczegółami walk o Ojczyznę i opisami bohaterów czynów. Oprócz tego byłem rozkochany w Napoleonie i wszystko, co się tego mego bohatera dotyczyło, przejmowało mnie wzruszeniem i rozpalało wyobraźnię. Wszystkie zaś marzenia moje koncentrowały się wówczas koło powstania i walki orężnej z moskalami, których z całej duszy nienawidziłem, uważając każdego z nich za łajdaka i złodzieja. To ostatnie zresztą było zupełnie usprawiedliwionem. W owym czasie Rosja wylała na Litwę szumowiny swoje, najpodlejsze elementy, jakie posiadała, a opowiadania o łajdactwach i barbarzyństwie tej hordy Murawjewa były na ustach wszystkich.

Zaznaczyć jeszcze dla ścisłości muszę, że matka od najmłodszych lat starała się rozwijać w nas samodzielność myśli i podniecała uczucie godności osobistej, które w moim umyśle formułowało się w sposób następujący: Tylko ten człowiek wart nazwy człowieka, który ma pewne przekonanie i potrafi je bez względu na skutki wyznawać czynem.

NA ŁAWIE SZKOLNEJ

W WILNIE.

Z takim usposobieniem i poglądami, o ile dziecinne myśli poglądami można

zwać, wszedłem w progi szkolne. Zostałem uczniem pierwszego gimnazjum wileńskiego, mieszczącego się w murach dawnego uniwersytetu wileńskiego, byłej Alma Mater Mickiewicza i Słowackiego. Wyglądało tu naturalnie inaczej niż za innych czasów. Gospodarzyli tu, uczy-

Zulów, ziemia lat dziecięcych Józefa Piłsudskiego. Piwnica koła starego łamusa.

li i wychowywali młodzież pedagogzy carscy, którzy do szkoły wnosili wszystkie namiętności polityczne, a za system mieli możliwe zgnębienie samodzielności i godności osobistej swych wychowanków. Dla mnie epoka gimnazjalna była swego rodzaju katogą. Byłem co prawda chłopcem dosyć zdolnym, nigdy się nie zamęczałem pracą i z łatwością przechodziłem z klasy do klasy, lecz gnioła mnie atmosfera gimnazjalna, oburzała niesprawiedliwość i polityka pedagogów, nużył i nudził wykład nauk. Wołowej skóry by nie

wstydy, że w niczem zaszkodzić wrogom nie mogę, że muszę znosić w milczeniu deptanie mej godności i słuchać kłamliwych i pogardliwych słów o Polsce, Polakach i ich historii, palił mi policzki. Uczucie przygnębienia, uczucie niewolnika, którego w każdej chwili, jak roba-

Francuzów. Był to wielki cios zadany mojej dumie narodowej.

(„Promień“, 1903).

UTWORY TRZECH WIESZCZÓW

ZAKAZANA „BIBUŁA“.

Gdy sobie przypomnę swe lata dziecinne, staje mi żywo w pamięci obraz mego pierwszego zetknięcia się z „bibułą“. Było to na dworku szlacheckim na Litwie, jakie dziesięć lat po powstaniu. Wrażenie wieszatelskich rządów Murawjewa było jeszcze tak świeże, że ludzie drżeli na widok munduru czynowniczego, a twarze ich wyciągały się, gdy w powietrzu zabrzmiał dzwonek, zwiastujący przybycie któregoś z przedstawicieli władzy moskwiewskiej. W tym to czasie matka moja wyciągała niekiedy z jakiejś kryjówki, jej tylko wiadomej, kilka książeczek, które odczytywała, ucząc nas, dzieci, pewnych ustępów na pamięć. Były to utwory naszych wieszczów. Tajemnica, którą to chwile były otaczane, wzruszenie matki, udzielające się małym słuchaczom, zmiana dekoracji, jaka następowała z chwilą, gdy niepożądany jaki świadek trafiał przypadkowo na nasze rodzinne konspiracje — wszystko to zostawiło niezatarte wrażenie w moim umyśle. Te właśnie książki wraz z kilku innymi — pieśnia-

MARJA Z BILLEWICZÓW PIŁSUDSKA,
matka Marszałka.

mi historycznymi Niemcewicza, paru broszurkami z czasów przedpowstaniowych, były bodaj jedynymi przedstawicielkami nieocenzurowanej literatury w tym czasie. Ocalały one podczas burzy powstaniowej w niewielkiej ilości, a chowane przez pietyzm jak relikwie, niszczone zaś przez tchórzostwo przy każdym istotnym lub przypuszczalnym niebezpieczeństwie, nie mogły wywierać szerokiego wpływu, ograniczając się najczęściej rodzinnym kołem posiadaczy takiej książki. „Bibuła“ w tym czasie znajdowała przytułek u tych, którzy uparcie stali przy przegazonym krwią bohaterów 63 roku i ledwie tlejącym zniczu narodowo-rewolucyjnym. Były to jakby mogilne płomyki, nieśmiało i chwiejnie oświetlające smutne twarze rozbitków, ocalałych z ogólnej klęski. Ale na mogiłach wyrasta trawa — z popiołów powstaje nowe życie, żadne słońca i swobody. I w Polsce, która wówczas była jedną wielką mogiłą, zazieleniało; zjawiało się nowe życie, nowy ruch, który zrobiwszy wyłom w modlitewno-rzeźnym stosunku do przeszłości, otworzył nowy okres dla nielegalnej książki.

(Walka Rewol. w zab. ros. 1903).

Zulów. Sosna w sadzie, sadzona ręką ojca Marszałka Piłsudskiego.

starczyło na opisanie bezustannych poniżających zaczepki ze strony nauczyciela, hańbienia wszystkiego com się przyzwyczaił szanować i kochać. Jak silnym było wrażenie tego systemu pedagogicznego na mój umysł, można sądzić z tego, że dotąd jeszcze, gdy już przeszedł przez więzienia i Sybir i miał do czynienia z czynownikami różnego gatunku, w każdym przykrym śnie odgrywa taką lub inną rolę, którykolwiek z moich miłych pedagogów wileńskich.

W takich warunkach nienawiść moja do carskich urzędników, do ucisku moskiewskiego wzrastała z rokiem każdym. Bezsilna wściekłość dusiła mię nieraz, a

oddaliły moich rodziców od dzieci, w rozmowach zaś starszych o ostatnim powstaniu mówiono bardzo mało, a to, co mówiono, było dla mnie wstrętne — uważano bowiem, że powstanie było nie tylko błędem, lecz i zbrodnią. Ze specjalną więc ciekawością czytałem to, co mogłem dostać, o rewolucji francuskiej. Podłoża społecznego tego ruchu naturalnie nie rozumiałem, natomiast byłem zachwycony zapalem i zjadłością rewolucyjną oraz udziałem wielkich mas ludowych. A gdy mi się zapytał, czemu my, Polacy, nie zdobyliśmy się na taką energię rewolucyjną, znalazłem jedyną odpowiedź — byliśmy i jesteśmy gorsi od